

יו"ר אלדורטי
הלוואה לרכב

בחודש נובמבר 1974 פירסם מנכ"ל חברת עמידר בעיתון החברה קול"ק קורא לעובדיה, שעיקרו הצורך בהידוק הביקורת הפנימית על כספי החברה. קול"ק קורא זה, הגראה כיום כלעגלרש, כלל גם את הקביעה כי הביקורת הפנימית צריכה להימנע מצבים שעליהם נאמר בארמית "לא עכברא גנב אלא חורא גנב", וב"עברית צחה: "לא העכבר גנב אלא ה"חור", או — הפירצה קוראת לגנב.

בחינה של נעשה בחברת-ענק זו, שי הוקמה ב-1949 לטיפול בדירות עולים, מראה כי לא רק היתה כאן פירצה גדולה ביותר, אלא ראשי החברה עשו ידאחתי כדי לחפות ולטשטש את הגניבה הגדולה, המזכירה בטכניקה המבריקה שלה מעשיו של אשף-כספים דומה: מיכאל צור.

הנוכח של עמידר

ופרשת ההפקדות הוואדוציות שעשה ב"כספי החברה לישראל, צים ובתי-הזיקוק. ההבדל הקטן — מיכאל צור היה בנעו"ריו מראשי צעירי המיזרחי ואילו גיבור פרשת עמידר, חשביהחברה, צבי כץ, הוא מעסקני אגודת-ישראל דווקא. הרצון לחפות ולטשטש נבע, בין השאר, מן הכוונה למנוע חשיפת פרשייה המאיימת על כיסאות כל ראשי החברה.

שכן, לפחות מאז תחילת 1970 עושה כץ בכספי "עמידר" ככתור ש"ל, הרווין כאופן בלתי-חוקי ועל-ידי גניבת כספי החברה לפי חות שנושה מיליוני לירות — לפי דיווחשכון מיוחד שהכין מנכ"ל החברה, אלברט לוי, ליושבי-ראש מועצת-המנהלים צבי אדורטי.

גניבת מילווה-ביטחון

יתכן כי הרצון לחפות מובן גם מקטעים מעדויות המעורבים בפרשה. אלה הצהירו, בחקירת מיישי טרה, כי חלק מן הכספים נועד למימון מיפגתי. יש להניח כי ה"מישטרה עושה כל שבידה כדי לברר אם אומנם זרמו הכספים למימון מיפגתי כלשהו. אבל מה שברור כבר עכשיו הוא, כי כאשר

אישים

האיש שלא קרא

לו אליעזר

הוא גורש ממפא"י

בגלל וילה — ומצא

לו בית חדש

בימון הקיצוני

הקאריירה של אליעזר ליבנה נראתה מובטחת, כאשר קמה מדינת-ישראל. הוא נימנה עם השורה השנייה של עסקני מפא"י, שמו היה קשור ביוכרוונת ההגנה (שאת ביטאונה הפוליטי, אשנב, ערך

ומאברורדיס, השמיע יצחק רבין מליצות רמות על הסירוב המוחלט להחזיר שטחים בגולן, אף במיסגרת הסכמי-שלום. הדבר הזכיר את אימרתו הרתי-האסון של משה דיין לפני מלחמת יום-הכיפורים, ש"שארם-אל-שייך חשובה יותר מאשר השלום.

הדבר הפך כימעט לפארה כאשר הוחקף נשיא סוריה עלי-די יריביו בבג"דאד, על שהכריז לראשונה על נכונות סוריה לחתום על שלום רשמי עם ישראל. היתה זאת הכרזה מהפכנית — אך ממשלת-ישראל הלחוצה נאלצה להתעלם ממנה להלוטין, מחשש פן תרגיז את הניצים בישראל הרוצים בסיפוח הגולן.

בטווח הקצר זוהי דרך של זיגיונים, בטווח הארוך זוהי דרך המסתובבת במעגלים, ושאינה מובילה לשום מקום.

העם

הדרך העקלקלה

אל שום מקום

איך להקים התנחלות

ודגורש מתנחלים

בעת ובעונה אחת

זה הזכיר שוב את הסיפור על הנערה, שצעקה במיקלט החשוך: "היי, תוריד את היד! לא אתה, אתה!"

ממשלת רבין החליטה לחקים עיר בר מעלה-אדומים, בדרך ליריחו, השבוע, כא"שר קבוצה פקטיזונית ניסתה להתחלל שם, גורשה בכוח.

מוקש בדרך. היה זה רק קטע נוסף בדרך הזיג-זג של הממשלה, שנועדה בעיני קר לשמור על עצם קיומה.

כדי לחוק את הממשלה הרעועה, הוכנסו לתוכה עסקני המפד"ל, כדי לטיס את שותריה-הסיפוח הדתיים, הבטיחה הממשלה למפד"ל התנחלות במעלה-אדומים. היה ברור לה, כמובן, שבכך היא מניחה מוקש נוסף בדרך לשלום.

ייתכן שהממשלה סברה כי איש לא יתבע ממנה לפרוע את השטר, אולם בני-תים כבר הוצאו עשרות מיליוני לירות על פרויקט מיותר זה — והיה צורך לגזול אותן מניצרכיה-סעד ומילדי בית-הספר, וכאשר היה נדמה לקנאים הדתיים כי התנחלות מתממה, יזמו השבוע את המיבצע ההפגנתי.

הדבר בא בדיוק בשעה שהממשלה מג"סה, כימעט בקהתנות, לשנות את התד"מית הנוקשה של ישראל בעולם, הגורמת לאובדן שארית ידידיה והמסכנת את המשך זרם הסעד האמריקאי אליה. בעוד שיגאל אלון השמיע בגרמניה בליצות ריקות אך פייסניות על "יישות פלסטינית", תוכנן בארץ המיבצע שהזכיר לעולם כי ישראל היא מדינה נחלית, המבקשת ל"ספח אל עצמה את השטחים המוחזקים.

ציר ירושלים-בגדאד. דרך הזיג-זג עברה גם בשטחים אחרים. בעודו מתכוונן לביקורו הבא של הנרי קסינג'ר, שנועד לכפות על ישראל נסיגה מן המיצרים

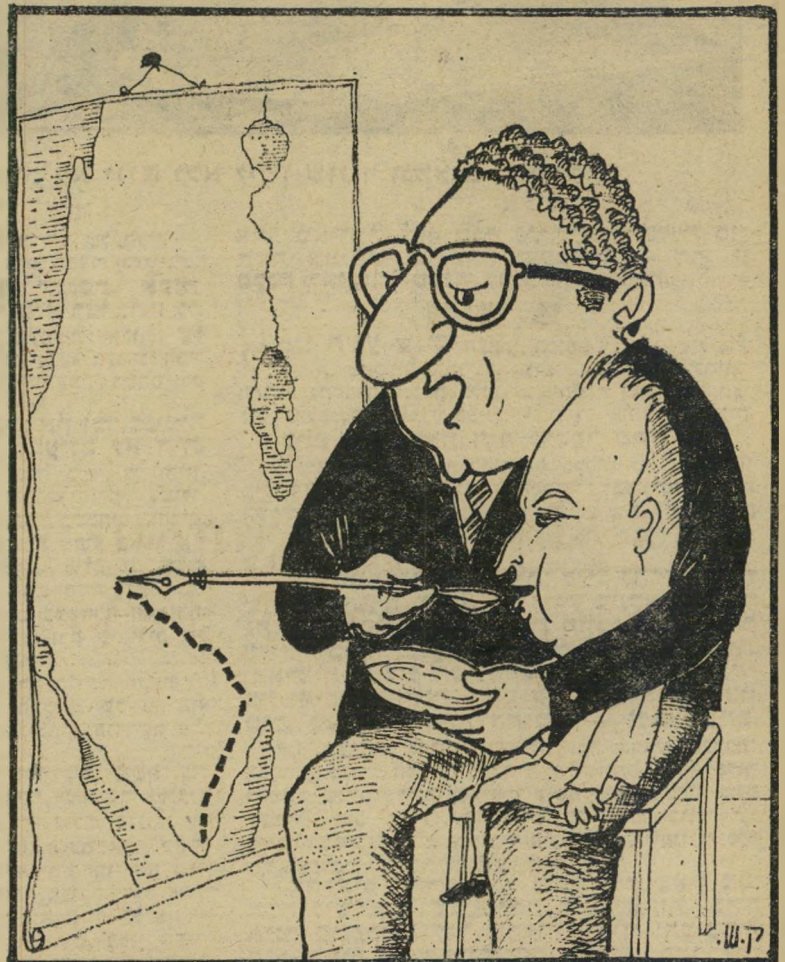
אליעזר ליבנה (משמאל, עם ח"כ שמיר בוועידת תרות) מג'רדו למידבר

במשך שנים) והוא נבחר לכנסת. לפתע נגמר הכל. כעילה לכך שימשה פרשה, הנראית כיום מגוחכת. ליבנה בנה לעצמו וילה דו-קומי-תית יפה בפרבר ירושלי שנקרא או בית-מזמיל, וכיום קריית-יובל, לפי הסטנדרטים של אז, היתה זו וילה מפוארת. במפא"י של אז, היתה זו שערודייה, ראשי המיפלגה נועקו. ליבנה נקרא ל"בירור וטען שבתור איש-רוח, שעיסוקו בכתיבה, הוא זקוק לסביבה נאותה ול"חדרי-עבודה נוחים. הפוריסנים של המיס"לגה זעקו-חמס, ליבנה הוצא מן המיפלגה ויצא למידבר הפוליטי.

משה שרת רשם ביומנו, למראה הבית, שהווילה של דויד הכהן על הכרמל יפה יותר, רוב מקטרגיו של ליבנה גרים כיום בוולות, שהן מפוארות הרבה יותר מו של ליבנה, ושניבנו על-השבו הציבור. אבל בימים ההם שלטה הצביעות בכיפה. ליבנה נדד ליישיון הפוליטי, שגורש ומג'רדו, למצוא מולדת פוליטית חדשה, מה גם שלא היה אהוד, אישית. אמר אחד ממכריו: "כל עסקן נקרא בין חבריו בשמו הפרטי. אבל אין איש הקורא לליבנה בשם אליעזר."

אף שליבנה (מקורם: ליבנשטיין) היה בעבר סוציאליסט קיצוני, נודע בשנות ה"40 בקרב הימין בארץ כ"איש שלנו במפא"י. כל מי שביקש מתווד בין מפא"י והרביזיוניסטים, פנה אליו. כאשר וולפ-גאנג פון-וייל, המנהיג הרביזיוניסטי, ביקש בימי מלחמת-העולם השנייה לארגן מהפכה מוויינת, במטרה מוצהרת לחקים בארץ דומיניון יהודי עצמאי תחת הכתר הבריטי, פנה אל ליבנה.

עם פרישתו ממפא"י חישף ליבנה עניין ציבורי לענות בו. הוא מצא נרשא: "מדדי-ניות השגור" שבה ראה אם כל חטאת. מעל עמודי כתבי-העת בטרם, שהיה שייך לו, ניהל מלחמת-חרוזה נגד המגביות ונגד המדיניות הכלכלית השלטת, בתבעו (המשך בעמוד 19)

אם אין תורה, אין קמח